

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. ПРАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење овог закона садржан је у одредби члана 72. тачка 3. Устава Републике Србије, којом је утврђено да Република Србија уређује и обезбеђује безбедност њених грађана и тачки 12, којом је утврђено да Република Србија уређује и друге односе од интереса за Републику Србију у складу са Уставом.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Основни текст важећег Закона о заштити од елементарних и других већих непогода усвојен је 1977. године а све његове измене и допуне, укључујући и оне које су донесене после усвајања важећег Устава Републике Србије, нису суштински измениле концепт закона. Тако су основни носиоци заштите од елементарних непогода данас непостојеће друштвено-политичке заједнице (што је решење примерено бившем Уставу Социјалистичке Републике Србије).

Стога је важећи закон непримењив у пракси, што се јасно видело после наступања елементарне непогоде која је током априла и маја 2005. године захватила више општина у Аутономној покрајини Војводина. Тада се поставило питање надлежности за проглашење елементарне непогоде, за руковођење елементарном непогодом и разграничења надлежности републичких, покрајинских и локалних органа. Посреди су питања која важећим законом нису уређена. Није предвиђено ни постојање института проглашења елементарне непогоде нити последица које она изазива.

Овај закон ствара правни оквир за ефикасну заштиту, којом руководе општина или Република Србија. Истина, није било могуће уредити учешће свих чинилаца заштите, што се пре свега односи на јединице војске и цивилне заштите. Препрека томе јесу надлежности државне заједнице Србија и Црна Гора у области одбране и цивилне заштите, које су прописане важећим Законом о одбрани из 1994. године (закон је тада донесен као савезни закон, а сада је закон државне заједнице Србија и Црна Гора). Закон о одбрани уређује област цивилне одбране и заштите и препушта бившој Савезној Влади и Савету министара да уређује организацију и оспособљавање јединица цивилне заштите. Пропис који ову област уређује јесте Уредба о организовању и оспособљавању јединица цивилне заштите и о мерама заштите и спасавања цивилног становништва и материјалних добара. Уредбом је област цивилне заштите готово у потпуности стављена у надлежност органа државне заједнице Србија и Црна Гора, тј. Министарства одбране.

Промена организације система цивилне заштите подразумева измену већег броја прописа државне заједнице Србија и Црна Гора, а после тога и припрему и доношење системског закона који би у целини или у већем делу уредио питања заштите и спасавања.

III. ОБЈАШЊЕЊЕ ПОЈЕДИНАЧНИХ РЕШЕЊА

Законом се најпре прописују садржина закона и домашај његове примене (члан 1). Закон би се примењивао у оним случајевима кад посебним законом, којим се уређује заштита појединих добара или заштита од појединих врста елементарних непогода, систем заштите није другачије уређен (члан 1. став 2). Првенствено се имао у виду Закон о водама, који делимично уређује одређена питања заштите од поплава и начин заштите, али ствара недоумице око утврђивања надлежности у случају када наступи ванредно стање одбране од поплава. Све недоумице садржане у посебним законима могу се отклонити допунском применом овог закона (посебно у делу око надлежности Републичког кризног центра за заштиту од елементарних непогода).

Закон уређује појам елементарне непогоде тако што под елементарном непогодом обухвата све природне, техничке, технолошке и биолошке несреће које могу настати, при чему је мерило које се увек узима у обзир то да је несрећа таквих размера да може да угрози живот људи и проузрокује материјалну штету већег обима. Дефиниција је постављена широко да би оставила простор надлежним органима да у свакој ванредној ситуацији, чија природа и облик могу у добром делу бити непредвидиви, прогласе елементарну непогоду (члан 2).

Начела заштите постављена су тако да у својој суштини представљају правила и меру за поступање у свакој појединачној, конкретној ситуацији која може да наступи. Заштита се одвија тако да се најпре штите највише вредности, значи – живот и здравље грађана, а тек потом материјална добра. Затим, заштита се и у целини и у појединачним случајевима заснива на солидарности, сарадњи и правовременом и усклађеном деловању свих учесника у заштити (члан 3). Уставом је утврђено да је дужност свакога да другоме пружи помоћ у невољи и да учествује у отклањању опште опасности (члан 54. Устава).

За разлику од важећег закона (који не предвиђа да се елементарна непогода проглашава), овај закон садржи услове под којима се проглашава елементарна непогода. Елементарна непогода проглашава се одмах после сазнања да постоји непосредна опасност од њеног наступања (члан 4. став 1), дакле, чим орган надлежан за проглашавање елементарне непогоде добије податке који извесно указују да ће елементарна непогода наступити. Само у изузетним случајевима, кад је природа непогоде таква да је није могуће предвидети (то најчешће нису природне непогоде, већ првенствено технички или технолошки удеси, као што су саобраћајни удеси или одређене врсте експлозија), елементарна непогода може да се прогласи и после њеног наступања (члан 4. став 2). Територија за коју се проглашава елементарна непогода, начелно, зависи од територије која је непогодом обухваћена. Елементарна непогода проглашава се за територију општине, града или града Београда (у даљем тексту: општина) или за територију Републике Србије (члан 5. став 1). Основна територијална јединица за коју се елементарна непогода проглашава, дакле, јесте општина. Општина проглашава елементарну непогоду увек кад она прети да захвати или је захватила само једну општину (члан 5. став 2), за проглашење елементарне непогоде надлежан је председник општине, односно градоначелник (члан 6. став 1), док заштитом од елементарне непогоде руководи Министарство унутрашњих послова односно Служба за заштиту и спасавање, као посебна организациона јединица Министарства (у даљем тексту: Служба – члан 8. ст. 2. и 4). Али, ако општина, кад је само њена територија захваћена елементарном непогодом или је само за њену територију проглашена елементарна непогода, објективно није у могућности да пружи ефикасну и

правовремену заштиту – елементарна непогода проглашава се за територију Републике Србије (члан 5. став 3), што је начин на који Република Србија преузима руковођење заштитом и одговорност за савладавање елементарне непогоде која је задесила само општину. Посреди је случај у коме нема одговорности општине за немогућност заштите и који зато ваља разликовати од неких сличних ситуација. Наиме, Република Србија (преко републичког кризног центра) може преузети надлежности општинског кризног центра ако председник општине не прогласи елементарну непогоду или ако општински кризни центар или надлежни општински органи не наређују или не предузимају, после проглашења елементарне непогоде, мере заштите одређене прописима или плановима заштите (члан 22). Овде општина не спроводи заштиту од елементарне непогоде, али због кривице својих органа. У оба случаја Република Србија преузима руковођење заштитом (с тим што ће, кад непогода није проглашена, најпре прогласити непогоду али за територију општине а не Републике Србије). Практично то значи: ступају у дејство републички субјекти заштите, којима наредбе издаје републички кризни центар, који је, поред тога, овлашћен да издаје наредбе и општинском кризни центру (без директне наредбодавне комуникације са општинским субјектима заштите). Потом: кад преузме руковођење заштитом, републички кризни центар може да преузме све надлежности општинског кризног центра (члан 22. став 3), што значи да поврх свега, он може да суспендује деловање општинског кризног центра и директно издаје наредбе општинским субјектима заштите. Концепт заштите, дакле, уређен је тако да је заштита примарно у надлежности општине, све док елементарна непогода не добије такве размере да је неопходно да руковођење заштитом преузме Република Србија. Тада се проглашава елементарна непогода за територију Републике Србије.

Наведена овлашћења Републике Србије требало би да спрече да се, због неправовременог или погрешног реаговања општинских органа, отежа правовременост и правилност пружања заштите у угроженој општини, али и спречи непотребно ширење елементарне непогоде на територију већу од једне општине. Иначе, Република Србија надлежна је и за проглашење елементарне непогоде увек кад постоји непосредна опасност да елементарном непогодом буде захваћено подручје шире од територије једне општине или је елементарном непогодом истовремено захваћена територија најмање две општине (члан 5. став 3). Аутономна покрајина није надлежна за проглашење елементарне непогоде.

Будући да проглашење елементарне непогоде налаже хитро и правовремено деловање, надлежност за проглашење елементарне непогоде за територију општине јесте у делокругу инокосног извршног органа општине (слично, елементарну непогоду за територију Републике Србије проглашава Влада – члан 6. став 2, а највећа овлашћења у аутономној покрајини има извршно веће скупштине аутономне покрајине – чл. 28. и 29). Елементарну непогоду за територију општине проглашава председник општине односно градоначелник (члан 6. став 1), који је, истовремено и руководиоца општинског кризног центра (члан 20. став 3). Чланове општинског кризног центра именује скупштина општине, по правилу, међу руководиоцима јавних предузећа и установа са територије општине које располажу потребним људством и материјалним средствима потребним за заштиту (члан 20. ст 1. и 2). Јавна предузећа, комунална и друга предузећа, установе и правна лица чија је делатност везана за заштиту људи и имовине јесу, према овом закону, субјекти организоване заштите (члан 10. став 1), како на републичком, тако и на покрајинском и општинском нивоу. Уопште, један од основних постулата заштите јесте ослањање на субјекте организоване заштите: на ангажовање јавних предузећа и установа чија је делатност повезана са заштитом безбедности људи и имовине (јавна предузећа у области саобраћаја, водопривреде,

шумарства, јавна комунална предузећа која оснивају јединице локалне самоуправе, здравствене установе и др). Отуда састав општинског кризног центра – као и покрајинских кризни центарова и републичког кризног центра – произлази из саме организације заштите. Тако, у општинске и покрајинске кризни центарове, поред политичких и управних делатника, по правилу улазе и директори општинских јавних комуналних предузећа и установа чија је делатност везана за заштиту људи и имовине и један број руководилаца општинске управе (код општинског кризног центра – члан 20. став 2), директори покрајинских јавних предузећа и установа чија је делатност везана за заштиту људи и имовине (код покрајинског кризног центра – члан 28. став 2).

Елементарну непогоду за територију Републике Србије проглашава Влада, на предлог републичког кризног центра или министра унутрашњих послова (члан 6. став 2). Састав републичког кризног центра такође је условљен основном концепцијом закона и чине га, поред чланова Владе (по правилу то треба да буду министри који руководе ресорима у области саобраћаја, водопривреде, комуналних делатности и здравља) и руководиоци једног броја посебних организација (то би, примера ради, могли бити директори Републичког сеизмолошког завода и Републичког хидрометеоролошког завода итд), затим директори републичких јавних предузећа у области саобраћаја, шумарства и водопривреде и један број руководилаца других органа и организација чији су послови везани за заштиту људи и имовине (код републичког кризног центра – члан 31. став 2). Чланове републичког кризног центра именује Влада, која председника кризног центра именује из реда чланова Владе (члан 31. ст. 1. и 4).

Следеће битно питање јесте питање учешћа аутономне покрајине у заштити. Елементарна непогода никада се не проглашава за територију аутономне покрајине, нити аутономна покрајина руководи заштитом. Аутономна покрајина је, према овом закону, надлежна да учествује у заштити од елементарних непогода ако су могућности општине, која је на територији аутономне покрајине, недовољне за заштиту, ако постоји непосредна опасност да елементарна непогода захвати територију већу од једне општине на територији аутономне покрајине или ако је елементарна непогода истовремено захватила територију више од једне општине на територији аутономне покрајине (члан 27). Учешће аутономне покрајине у заштити првенствено се огледа у праву покрајинског кризног центра да наређује учешће покрајинских органа и организација, јавних предузећа и установа у заштити (члан 29. став 1). Чланове покрајинског кризног центра именује извршно веће скупштине аутономне покрајине (члан 28. став 1). Покрајинским кризни центаром руководи председник извршног већа скупштине аутономне покрајине (члан 28. став 3).

У новом концепту заштите од елементарних непогода значајна особеност је ланац командовања, који је заснован је на следећим начелима. Заштитом управљају општина односно Република Србија, преко својих органа и кризних центара (члан 7. ст. 2. и 3), а руководи Служба (члан 8. став 2) односно непосредно њени одговарајући руководиоци или сам министар унутрашњих послова (члан 9), који су и чланови кризних центара (члан 20. став 4, члан 28. став 4. и члан 31. став 4). То, конкретно, изгледа овако: кризни центри наређују да се сви учесници у заштити ставе на располагање Служби (члан 21. став 1, члан 29. став 1. и члан 31. став 1). Служба, потом, почиње да руководи заштитом и наређује учесницима у заштити предузимање мера, али и непосредно учествује у заштити (члан 37. став 1). Лица која непосредно руководе заштитом редовно обавештавају надлежни кризни центар о деловању учесника у заштити чије је активирање наредио надлежни кризни центар и о извршавању мера заштите које је Служба наредила учесницима у заштити. Они могу надлежном кризном центру предложити предузимање мера из надлежности кризног центра и општинских,

покрајинских односно републичких органа, укључујући и утврђивање одговорности лица која су у субјектима организоване заштите овлашћена за спровођење мера заштите (члан 37. став 2). Посебно овлашћење има министар унутрашњих послова који може, по потреби, наредити и употребу других организационих јединица Министарства у заштити, при чему припадници Министарства могу користити сва законска овлашћења (члан 37. став 3). Кризни центри сарађују међусобно, нижи извештавају више о укупном стању и предузетим мерама и сарађују, по потреби, са органима надлежним за послове одбране и цивилне заштите, предлажу надлежним органима предузимање мера из њихове надлежности, укључујући и утврђивање одговорности лица која су у субјектима организоване заштите овлашћена за спровођење мера заштите и обавештавају јавност о последицама елементарне непогоде и о предузетим мерама заштите (чл. 21, 29. и 32).

Посебна новина је јединствени оперативни центар (центар 112) у који ће се сливати сви подаци везани за елементарне непогоде и који ће, практично, обједињавати све активности на заштити (члан 33).

О субјектима организоване заштите, којима се саображава и састав кризни центарова за заштиту (од општинског, преко покрајинског до републичког) већ је било речи. Посебна врста организоване заштите, која постоји само на општинском нивоу, јесу радне јединице за заштиту. Радне јединице за заштиту оснива општински кризни центар (члан 23. став 1), а састављене су од обвезника радне обавезе, од нераспоређених и распоређених војних обвезника и од нераспоређених и распоређених обвезника цивилне заштите – члан 23. став 2 (радна обавеза је уређена прописима из области одбране, тј. Законом о одбрани и Уредбом о организовању и извршавању радне обавезе). У радним јединицама не би били непосредно ангажовани једино они војни обвезници и обвезници цивилне заштите који су у тренутку дејства елементарне непогоде у војној служби или на извршавању задатака у јединицама цивилне заштите. Посебно су дефинисане обавезе министарстава и посебних организација. Ти органи, у оквиру свог делокруга, учествују у изради републичког плана заштите, прате припреме за заштиту и предузимање мера заштите, предузимају мере заштите и врше друге послове одређене овим или другим законом, прописом и републичким планом заштите, а извршавање тих њихових обавеза усклађује Министарство унутрашњих послова, преко Службе (члан 36).

Поред руковођења заштитом и одређивања основних организованих облика заштите, битан сегмент заштите јесте планирање заштите (Глава II – Планирање заштите). Планирање заштите је у надлежности и општина и аутономних покрајина и Републике Србије (члан 12. став 1). Планове заштите доносе, за одговарајућу територију, скупштина општине, извршно веће скупштине аутономне покрајине и Влада, на предлог кризних центара (члан 13). Планови заштите јесу најважнија основа за спровођење заштите, њима се конкретизују све мере које се предузимају у заштити. Планови заштите, у зависности од територије за коју се доносе, садрже: процену угрожености по врстама елементарних непогода и по степену опасности од сваке од њих, процену могућности активирања и деловања субјеката организоване заштите, начин сарадње са органима надлежним за послове одбране, цивилне заштите, припреме за заштиту и одређивање мера заштите (члан 14. став 1). Поред наведених елемената, општински план заштите садржи и оно што је посебност само општина – процену људства потребног за стварање радних јединица за заштиту (члан 14. став 2).

Поступак припреме покрајинског и републичког плана заштите састоји се од низа процена везаних за могућност наступања елементарних непогода на територији аутономне покрајине односно Републике Србије: како по врстама елементарних непогода, тако и по степену опасности сваке од њих. Премда, као и општински планови

заштите, садрже процену могућности активирања и деловања субјеката организоване заштите и мере заштите одређене и подељене по врстама елементарних непогода и по времену предузимања, планови Републике Србије и аутономних покрајина уопштенији су од општинских: њима се поставља основа за нешто што ће доцније бити конкретизовано у општинским плановима. Будући да у троуглу Република Србија – аутономна покрајина – општина, важи однос општег према посебном (конкретном) – планови заштите морају бити међусобно усаглашени. Покрајински и општински планови заштите морају бити у сагласности са републичким планом заштите, а ако је реч о општини на територији аутономне покрајине – општински план мора бити у сагласности и са покрајинским планом (члан 12. став 2). Усклађеност свих планова заштите са републичким планом заштите утврђује републички кризни центар, преко Службе која при томе сарађује са надлежним министарствима и посебним организацијама (члан 18. став 1).

Основа за доношење општинских планова јесте првенствено процена угрожености од појединих природних непогода. Процена је условљена географским положајем општине, постојањем великих фабричких постројења (нпр. за прераду нафте) и значајнијих саобраћајница. За израду плана заштите неопходна је и процена расположивих материјалних средстава и људства, првенствено могућности јавних комуналних предузећа и установа са територије општине. Тек после тога, у зависности од сачињених процена, планирају се мере заштите које се – као и код републичког и покрајинског плана заштите – према мерилу времена у коме се предузимају деле на мере за случај непосредне опасности од наступања елементарне непогоде, мере за случај када је елементарна непогода већ наступила и мере ради ублажавања и отклањања непосредних последица елементарне непогоде. Мере заштите представљају потпуно конкретизована групна и појединачна поступања учесника у заштити (њима се одређује нпр. који су објекти планирани за привремени смештај угроженог становништва, који учесник у заштити има обавезу превоза потребних лекова и медицинских средстава, где се лекови деле настрадалом становништву, које радне јединице дејствују и на ком терену и др. – члан 17).

Обавезе учесника у заштити заснивају се на важећим уставним решењима. Поред општих обавеза (члан 39), њима се намећу и две посебне обавезе (чл. 39. и 40). Уставом је одређено да се за време елементарних непогода већих размера законом може ограничити располагање или утврдити посебан начин коришћења дела средстава правних и физичких лица, док такво стање траје (члан 67. Устава). Повеља о људским и мањинским правима и грађанским слободама прописује да се коришћење имовине може ограничити законом у складу са општим интересима, и да нико не може бити лишен својине осим у јавном интересу утврђеном на основу закона и уз накнаду која не може бити нижа од тржишне (члан 23. Повеље о људским и мањинским правима и грађанским слободама). Наведене одредбе остављају простор да се овим законом ограниче права корисника непокретности и корисника других материјалних добара ради обезбеђења општег интереса, што је, у овом случају, заштита живота и здравља људи (члан 11). Да би се животи и здравље људи заштитили, корисници непокретности обавезни су да, на основу решења надлежног кризног центра, предузму радове на непокретностима који су потребни ради припреме за заштиту и да омогуће да се на њиховим непокретностима предузму сви радови који су потребни ради припреме за заштиту (члан 40. став 1). Служба може донети решење само ако се њиме извршавају обавезе које су учесницима у заштити одређене планом заштите, чиме се штите правна сигурност и начело легалитета (члан 40. став 2). Корисници непокретности имају право на одговарајућу накнаду. Накнаду исплаћује општина, а Влада њој може пренети део средстава за то (члан 40. став 3). Потом, корисници свих потребних материјалних

добра, као што су залихе хране, медицинска опрема и лекови, машине, грађевински и други материјал потребан за спровођење заштите, зграде, станови, средства превоза и др, дужни су да их ставе на располагање надлежним кризни центаровима за заштиту (члан 41. став 1). За материјална добра која су употребљена или искоришћена у заштити корисницима општина односно Република Србија исплаћују одговарајућу накнаду (члан 42. ст. 2. и 3).

За поједине учеснике у заштити прописане су и посебне обавезе. Тако, Служба смешта угрожено становништво и имовину у посебне објекте, у трајању које одреди кризни центар, али не дуже од шест месеци (члан 24), председник општине дужан је да редовно извештава скупштину општине о деловању општинског кризног центра и предузетим мерама заштите (члан 25), а сва јавна гласила, посебно локалне радиодифузне организације, дужна су да обавештавају јавност да је проглашена елементарна непогода и да преносе сва саопштења за јавност и друге неопходне информације за спровођење заштите (члан 26).

Овим законом се уређују и посебна права физичких лица која учествују у заштити. Најпре, физичко лице које ван места свог боравишта учествује у заштити има право на бесплатан смештај и исхрану и на накнаду путних трошкова, на терет општине на којој је проглашена елементарна непогода или аутономне покрајине односно Републике Србије ако је учешће у заштити наредио покрајински односно републички кризни центар (члан 42. став 1). Потом, физичка лица која за време учешћа у заштити буду повређена или оболе од последица учешћа у заштити имају сва права из здравственог, пензијског и инвалидског осигурања из здравственог, пензијског и инвалидског осигурања, у складу са законом (члан 42. став 2). Члановима породице лица које погине учествујући у заштити или умре од повреде или болести изазваних учешћем у заштити општина на којој је проглашена елементарна непогода исплаћује, у висини коју одреди Влада, једнократну новчану помоћ и трошкове сахране који се рачунају по месним обичајима, тј. обичајима места у коме је сахрана (члан 43. став 1). Ако је учешће у заштити наредио покрајински или републички кризни центар, општина на којој је проглашена елементарна непогода има право на накнаду исплаћене једнократне помоћи и трошкова сахране из буџета аутономне покрајине односно Републике Србије (члан 43. став 2).

Битно је истаћи да се за поднеске, решења и жалбе који су везани за остваривање права по основу учешћа у заштити не плаћају таксе (члан 44). О правима и обавезама учесника у заштити утврђених овим законом, ако законом није друкчије одређено, одлучује надлежна организациона јединица Службе образована за територију општине, о жалби на та решења одлучује министар унутрашњих послова, жалба не одлаже извршење решења, а против решења донетог по жалби не може се водити управни спор (члан 45).

Постављене су и основе обучавања и усавршавања грађана за учествовање у заштити, тако што су утврђени оквири за то (члан 46) и лица која га спроводе (члан 47. став 1), уз овлашћење министру унутрашњих послова да својим актом ову област ближе уреди (члан 47. став 2).

Имајући у виду чињеницу да елементарне непогоде не познају границе, потребно је уредити и међународну сарадњу у заштити од њих. Наведено је шта та сарадња нарочито обухвата а, сагласно својој функцији и овлашћењима, Влада, на предлог министра унутрашњих послова, доноси одлуку о пружању међународне помоћи али и ближе прописује поступак и начин примања и пружања међународне помоћи (члан 48).

Посебно је значајно уредити инспекцијски надзор. Следећи сва овлашћења Службе утврђена овим законом, као логична последица намеће се одредба да инспекцијски надзор над спровођењем одредаба овог закона и прописа донетих на основу овог закона врши Министарство унутрашњих послова односно Служба, преко инспектора заштите (члан 49. став 1). Даље се утврђују овлашћења инспектора (члан 49. став 2) и врсте одлука и двостепени поступак (члан 50). Инспекторима се издаје легитимација ради утврђивања идентитета, коју ближе уређује министар унутрашњих послова (члан 51).

После прекршајних одредаба (чл. 52. и 53), прописано је да су скупштине општина односно градова, Извршно веће скупштине Аутономне покрајине Војводина и Влада дужни да именују чланове кризних центара за заштиту од елементарних непогода у року од 30 дана од дана ступања на снагу овог закона (члан 54). Одређени су и рокови у коме треба да буду донети општински, покрајински и републички план заштите (члан 55), акт о унутрашњем уређењу Службе (члан 56) и други подзаконски акти (члан 57).

Даном ступања на снагу овог закона престаје да важи Закон о заштити од елементарних и других већих непогода, чији основни текст датира из 1977 (члан 59).

Овај закон ступа на снагу у редовном року, осмог дана од дана објављивања у “Службеном гласнику Републике Србије” (члан 60).

IV. ФИНАНСИЈСКА СРЕДСТВА ПОТРЕБНА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

Одредбом члана 58. Нацрта закона предвиђено је да Министарство унутрашњих послова може преузети у Службу потребан број запослених који су сродне послове обављали у Министарству одбране Србије и Црне Горе – Управи за цивилну заштиту. Савет министара је 17. јануара 2006. године усвојио Информацију о току припрема на преузимању цивилне заштите из система одбране од стране држава чланица. Ти послови би се преузели тек по стварању правних претпоставки за то, односно након измена законских и других одговарајућих прописа на ниову државне заједнице. У Управи за цивилну заштиту Министарства одбране систематизовано је 1800 радних места од којих је попуњено 713, а планирано је да се у Службу преузме 250 радника, искључиво са високом стручном спремом. Правилником о унутрашњој организацији и систематизацији радних места у Министарству унутрашњих послова систематизовано је 4151 радно место у оквиру послова заштите од пожара и спашавања од којих су 932 попуњена, тако да није потребно систематизовати нова радна места. За плате поменутих 250 радника потребно је обезбедити 11.000.000 динара. Како се и рад органа државне заједнице финансира из буџета Републике Србије, може се закључити да ће се, у ствари, смањењем броја радних места на пословима цивилне одбране смањити и издаци у буџету.

Следствено томе, за спровођење овог закона није потребно обезбедити додатна средства у буџету Републике.